

[Startside](#) > ... > [Familieretlige Forhold Og Arv](#) > [Lovlig Udrejse Med Børn Og Bosættelse Med Dem I Udlandet](#) Croatia

Lovlig udrejse med børn og bosættelse med dem i udlandet

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial matters)

Kroatien

1 Under hvilke omstændigheder må den ene af forældrene lovligt tage et barn med til et andet land uden samtykke fra den anden forælder?

Med hensyn til de omstændigheder, hvorunder en forælder lovligt må tage et barn med til en anden stat uden den anden forælders samtykke, skal der skelnes mellem følgende situationer:

a) når den forælder, som barnet bor hos, ønsker lovligt at tage barnet med til en anden stat, og

b) når den forælder, som barnet ikke bor hos, men som barnet har samvær med, ønsker lovligt at tage barnet med til en anden stat.

a) Den forælder, som barnet bor hos efter skilsmissen, må lovligt som led i deres daglige omsorg for barnet tage barnet med til en anden stat (f.eks. på en dagstur), på den betingelse at dette ikke skader den anden forælders ret til at opretholde samværet med barnet, jf. familielovens artikel 95 og 119 (*Obiteljski zakon*) (*Narodne Novine* (NN, Republikken Kroatiens statstidende) nr. 103/15 og 98/19, 47/20, 49/23 – afgørelse truffet af Republikken Kroatiens forfatningsdomstol (*Ustavni sud Republike Hrvatske*) og 156/2023). Uanset om forældrene har fælles forældremyndighed eller eneforældremyndighed, har de hver især ret til uafhængigt at træffe dagligdags beslutninger vedrørende barnet, når barnet opholder sig hos dem (familielovens artikel 110). Hvis forældrene efter skilsmissen har fælles forældremyndighed (familielovens artikel 104), skal beslutninger, der er vigtige for barnet, træffes i fællesskab (familielovens artikel 108). Da formålet med at rejse midlertidigt til en anden stat (f.eks. på en dagstur) ikke udgør en ændring af barnets faste eller midlertidige bopæl, er det ikke anført på den udtømmende liste over barnets væsentlige individuelle rettigheder i henhold til familielovens artikel 100, og bestemmelserne i familielovens artikel 99, stk. 2, bør derfor anvendes i overensstemmelse hermed. Det samme gælder, hvis den forælder, som barnet bor hos efter skilsmissen, har delvis eneforældremyndighed (familielovens artikel 105). Såfremt den forælder, som barnet bor hos efter skilsmissen, har fuld eneforældremyndighed på grundlag af en retsafgørelse, vil denne forælder imidlertid ikke kræve den anden forælders samtykke for midlertidigt at tage barnet med til en anden stat (familielovens artikel 105, stk. 5).

b) Såfremt den forælder, som barnet ikke bor hos efter skilsmissen, men som barnet har samvær med, beslutter lovligt at tage barnet med til en anden stat, kan denne forælder gøre dette, på betingelse af at der er tale om et midlertidigt ophold i den anden stat (f.eks. på en dagstur), som finder sted i den periode, hvor den pågældende forælder udøver sin ret til samvær med barnet (familielovens artikel 121), og på betingelse af at denne ret ikke er blevet frataget den pågældende eller begrænset ved en retsafgørelse (familielovens artikel 123-126). Uanset om forældrene har fælles forældremyndighed eller eneforældremyndighed, har de hver især ret til uafhængigt at træffe dagligdags beslutninger vedrørende barnet, når barnet opholder sig hos dem (familielovens artikel 110). Hvis forældrene efter skilsmissen har fælles forældremyndighed (familielovens artikel 104), skal beslutninger, der er vigtige for barnet, træffes i fællesskab (familielovens artikel 108). Da formålet med at rejse midlertidigt til en anden stat (f.eks. på en dagstur) i den periode, hvor forælderen udøver sin ret til samvær med barnet, ikke udgør en ændring af barnets faste eller midlertidige bopæl, er det ikke anført på den udtømmende liste over

barnets væsentlige individuelle rettigheder i henhold til familielovens artikel 100, og bestemmelserne i familielovens artikel 99, stk. 2, bør derfor anvendes i overensstemmelse hermed. Det samme gælder, hvis den forælder, som barnet bor hos efter skilsmissen, har delvis eneforældremyndighed (familielovens artikel 105), eftersom den forælder, der har samvær med barnet, har frihed og ret til at repræsentere barnet i dagligdags anliggender under barnets ophold hos vedkommende (i overensstemmelse med familielovens artikel 110 og 112 sammenholdt med artikel 105, stk. 1).

I disse situationer bør betydningen af bestemmelsen i familielovens artikel 111 understreges, da begge forældre – uanset om de har fælles eller eneforældremyndighed, er forpligtede til at udveksle oplysninger om barnet, herunder oplysninger om udlandsrejser med barnet. Ud over at dette er en retlig forpligtelse for forældrene, kræver det personlige og andre dokumenter at krydse en landegrænse, som barnet eller den ledsagende forælder skal medbringe.

I tilfælde af at en af forældrene finder, at den anden forælder kan drage fordel af at rejse midlertidigt til udlandet med barnet, kan den pågældende forælder under den frivillige retspleje anmode om, at retten træffer en af de foranstaltninger, der er omhandlet i familielovens artikel 418, for at sikre, at afgørelsen om opretholdelse af samværet mellem forælderen og barnet efterkommes, eller at retten træffer en af de foranstaltninger, der er omhandlet i familielovens artikel 419, for at sikre en sikker tilbagegivelse af barnet.

Den mest ønskværdige løsning er, at forældrene når til enighed om disse og lignende spørgsmål, som de herefter kan regulere i en fælles aftale om forældremyndighed (familielovens artikel 106, stk. 3).

2 Under hvilke omstændigheder er samtykke fra den anden forælder nødvendigt for, at barnet må tages med til et andet land?

Det kræver begge forældres samtykke at tage barnet (permanent) med til en anden stat med henblik på at ændre barnets faste eller midlertidige bopæl. Uanset om forældrene har fælles forældremyndighed, eller en af dem har delvis eneforældremyndighed, skal den forælder, der ønsker at ændre barnets faste eller midlertidige bopæl ved at tage barnet med til en anden stat, indhente den anden forælders skriftlige samtykke (familielovens artikel 100 og 108). Såfremt en af forældrene har fuld eneforældremyndighed, er der imidlertid en mulighed for, at denne forælder ikke vil kræve den anden forælders samtykke for midlertidigt at tage barnet med til en anden stat med henblik på at ændre barnets faste eller midlertidige bopæl (familielovens artikel 105, stk. 5).

3 Hvis den anden forælder ikke giver sit samtykke til, at barnet må tages med til et andet land, selvom om dette er nødvendigt, hvordan kan barnet da lovligt tages med til et andet land?

Hvis den forælder, der ønsker at ændre barnets faste eller midlertidige bopæl ved at tage barnet med til en anden stat, ikke er i stand til at indhente den anden forælders skriftlige samtykke, afgør retten under den frivillige retspleje, hvem af forældrene der skal repræsentere barnet i denne sag med henblik på at sikre barnets tarv (familielovens artikel 100, stk. 5, og artikel 478, stk. 1). Forud for indledningen af en sag under den frivillige retspleje skal der finde en obligatorisk udenretslig rådgivning sted, hvor et team af sagkyndige fra et socialcenter forsøger at hjælpe forældrene med at nå frem til en aftale om sagen (familielovens artikel 481 – obligatorisk udenretslig rådgivning som et formelt krav til indledning af den procedure, der er omhandlet i familielovens artikel 100, stk. 5). Hvis forældrene under den obligatoriske rådgivning ikke er i stand til at nå frem til en aftale, vil sagen blive afgjort af en domstol under den frivillige retspleje, idet der specifikt tages hensyn til barnets alder og mening, barnets ret til at opretholde samvær med den anden forælder, forældrenes vilje og parathed til at samarbejde om udøvelsen af forældremyndigheden, forældrenes personlige forhold, afstanden mellem forældrenes faste eller midlertidige bopæl og det sted, barnet skal flytte hen, samt transportforbindelserne mellem disse steder og forældrenes ret til fri bevægelighed (familielovens artikel 484).

Det skal imidlertid understreges, at hvis en af forældrene har fuld eneforældremyndighed, vil denne forælder ikke kræve den anden forælders samtykke for at tage barnet med til en anden stat med henblik på at ændre barnets midlertidige eller faste bopæl, dvs. at den anden forælders indsigelse i så fald ikke har nogen retsvirkning (familielovens artikel 105, stk. 5).

4 Gælder de samme regler for midlertidig fjernelse (for eksempel ferie, sundhedspleje osv.) og varig fjernelse? I givet fald fremlægges de relevante tilladelser

Som anført i svarene på spørgsmål 1-3 regulerer familieloven forældrenes rettigheder og forpligtelser forskelligt, alt efter om barnet tages midlertidigt med til en anden stat (f.eks. på en dagstur, der ikke bringer den anden forælders rettigheder i fare), eller om barnet tages permanent med til en anden stat med henblik på at ændre barnets faste eller midlertidige bopæl.

■ Sidste opdatering: 30/10/2025

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.